

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/103/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2219200229
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2219200229.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: G. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX, X., proti žalovanej: P. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XX, Z., Česká republika, o nahradenie prejavu vôle a iné, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 9. júla 2021, č.k. 17C/2/2019-686, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil použitím ustanovení § 2 ods. 3, § 50a, § 51, § 133 ods. 1 a § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), ako aj § 261, § 262 ods. 1 a § 566 Obchodného zákonníka (ďalej aj ako „OBZ“), a § 216 ods. 1 a § 229 CSP, keď súd poukazujúc i na závery vyslovené v skoršom rozsudku sp. zn. 19C/5/2019 zo dňa 9. júna 2020 vydaného vo veci obdobnej žaloby, osobitným druhom žalôb o splnení nepeňažnej povinnosti sú žaloby o nahradenie prejavu vôle. Tieto žaloby majú svoju oporu v tých ustanoveniach hmotného práva, ktoré účastníkovi právneho vzťahu ukladajú uzatvoriť zmluvu alebo uskutočniť iný právny úkon. Môže ísť nielen o ustanovenia zákonné (napr. § 50a ods. 2 Občianskeho zákonníka - ďalej aj ako „OZ“), ale aj zmluvné (§ 2 ods. 3 OZ v spojení s § 51 OZ). Žalobca svoj nárok opiera o „mandátnu zmluvu“, ktorej právna povaha je nejasná. Vychádzajúc z článku VIII písm. f) ju treba podľa názoru súdu posudzovať podľa slovenského práva. Žalobca sa v tejto zmluve zaviazal pre žalovanú vykonať úkony smerujúce k vyporiadaniu pozemkov patriacich do dedičstva po jej otcovi [čl. I písm. a)]. Hoci sa strany v „mandátnej zmluve“ dohodli, že ich vzťahy sa budú riadiť slovenským obchodným zákonníkom, neznamená to, že aj nimi podpísaná „mandátna zmluva“ je mandátnou zmluvou podľa § 566 a nasl. OBZ. Je síce pravda, že strany si môžu dohodnúť, že ich záväzkový vzťah, ktorý nespadá pod vzťahy uvedené v § 261, sa spravuje Obchodným zákonníkom (§ 262 ods. 1 OBZ), no aby sa mohol posúdiť ako vzťah z mandátnej zmluvy podľa cit. ustanovenia, musí vyhovovať základným ustanoveniam pre túto zmluvu. Cit. ustanovenie § 566 OBZ však ako základný znak mandátnej zmluvy vyžaduje, aby mandatár zariaďoval pre mandanta určitú „obchodnú záležitosť“. Vysporiadanie dedičstva k pozemkom po poručiteľovi, ktorý bol otcom žalovaného, však vzhľadom na okolnosti veci nemožno považovať za „obchodnú záležitosť“. Už len z tohto dôvodu nemôže ísť o mandátnu zmluvu podľa § 566 OBZ, ale najskôr o nepomenovanú zmluvu, prípadne príkaznú zmluvu

podľa § 724 a nasl. OZ. Právna kvalifikácia „mandátnej zmluvy“ by si vyžadovala ďalšie dokazovanie, ktoré by ale vzhľadom na stav prejednávanej veci bolo nadbytočné. Nech už sa „mandátna zmluva“ posúdi ako nepomenovaná zmluva alebo prikazná zmluva podľa § 724 a nasl. OBZ alebo hoci aj mandátna zmluva podľa § 566 a nasl. OBZ, vo výsledku je podstatné len konštatovanie, že zmluva vo všetkých troch prípadoch bola platne uzavretá. Súd nezistil a ani strany netvrdili, že by boli ktorékoľvek ustanovenia „mandátnej zmluvy“ neplatné, preto možno uzavrieť, že platná je aj dohoda o odmene pre žalobcu za vykonanú činnosť, ktorú obsahuje čl. III zmluvy. Práve vymedzenie povinnosti žalovanej v tomto ustanovení je podstatné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku. Z článku III písm. a) zmluvy plynie, že žalobca má nárok na odmenu aj v prípade čiastočného úspechu pri vyporiadaní dedičstva po otcovi žalovanej. Treba zdôrazniť, že toto ustanovenie vôbec nehovorí o charaktere odmeny pre žalobcu, teda nie je z neho zrejmé ani to, či má peňažný alebo nepeňažný charakter. Nasledujúce dve ustanovenia, čl. III písm. b) a c), hovoria predovšetkým o tom, ako sa odmena „vypočíta“, resp. ako sa „stanoví jej výška“. Možno sa z nich ale dozvedieť, že určujú určité poradie pozemkov podľa toho, v akom rozsahu sa žalobcovi podarí splniť svoje povinnosti vyplývajúce z čl. I zmluvy. Obsah týchto dvoch ustanovení už naznačuje, že odmena nie je peňažná, ale nepeňažná (in natura). Kým v prípade peňažného plnenia je jasné, že sa má plniť „zaplatením“, teda poskytnutím peňazí (v hotovosti alebo bezhotovostne), ako bolo uvedené vyššie, spôsob splnenia nepeňažnej povinnosti je determinovaný tým, o akú povinnosť ide. V prejednávanej veci možno z citovaných ustanovení zmluvy vyvodiť, že strany si dohodli odmenu v podobe pozemkov alebo spoluvlastníckych podielov na nich. Pozemky sú ako bežné nehnuteľné veci predmetom občianskoprávných vzťahov (§ 118 ods. 1 spojení s § 119 ods. 1 a 2 OZ). Platné právo však k nim viaže nie len jeden druh práv, ale viaceré rôzne práva, ktoré sa líšia podľa svojho obsahu a rozsahu. Podľa názoru súdu je v danej súvislosti rozhodujúcim popri čl. III písm. c) predovšetkým čl. III písm. f) tohto článku. Až čl. III písm. f) tohto článku totiž umožňuje určiť konkrétny charakter nepeňažného plnenia, na ktoré sa žalovaná zaviazala.“ Článok III písm. f) zmluvy obsahuje z hľadiska charakteru nepeňažného plnenia pomerne jasne vymedzený, avšak iba všeobecný záväzok žalovaného „previesť svoje vlastnícke právo k nadobudnutým pozemkom..., ktoré sa stanú odmenou pre mandátára v prospech listu vlastníctva..., ktoré... katastrálny úrad... vedie na meno mandátára“. Podľa názoru súdu predmetná „mandátna zmluva“ zakladá výlučne záväzkový vzťah, na základe ktorého (po splnení tam uvádzaných podmienok) vzniká žalobcovi nárok na odmenu. Keďže vlastnícke právo možno prevodom nadobudnúť v zásade len vkladom do katastra nehnuteľností (§ 133 ods. 1 OZ), k reálnemu získaniu odmeny dohodnutej v podobe (prevodu) pozemkov (spoluvlastníckych podielov k nim) od žalovanej by sa vyžadovalo, aby žalovaná ako prevodca zároveň aj kvalifikovaným spôsobom prejavila vôľu previesť vlastnícke právo na žalobcu k jasne vyšpecifikovaným pozemkom, na základe ktorého prejavu vôle by sa následne mohol uskutočniť vklad vlastníckeho práva žalobcu do katastra nehnuteľností k týmto pozemkom. Záväzok žalovanej na uskutočnenie kvalifikovaného prejavu vôle v tomto smere, t.j. takého právneho úkonu (napr. kúpna zmluva, atď.), ktorý by bol úkonom perfektným a platným, a ktorý by mohol byť podľa hmotného práva právnym dôvodom nadobudnutia vlastníctva (titulus) nevyplýva z uzavretej mandátnej zmluvy a nemožno ho vyvodiť ani z jej článku III písm. f), kde je podľa názoru súdu len určený konkrétny charakter nepeňažného plnenia so všeobecne formulovaným záväzkom žalovanej takto plniť, avšak zároveň absentuje nadväzujúca konkrétna a určitá úprava vzťahov medzi zmluvnými stranami vo vzťahu k vyplateniu vzniknutej odmeny prevodom vlastníctva (táto skutočnosť je na ľarchu „mandátára“, ktorý si v zmluve mohol a mal kvalifikovanejším spôsobom zaistiť a právne ošetriť svoje postavenie pri predmetnej otázke). Zároveň však takú povinnosť žalovanej (pri jej chýbajúcom prejave vôle v uvedenom smere), aby konkrétne uskutočnila tie právne úkony, ktoré žalobca v konaní od nej požadoval (dohoda o urovaní) a stále požaduje (kúpna zmluva), nemožno vyvodiť nielen zo žiadneho ustanovenia uzavretej mandátnej zmluvy (a už vôbec nie s takým presným a rozsiahlym obsahom, s akým boli návrhy zmlúv žalobcom predložené), ale ani zo žiadneho zákonného ustanovenia, a teda je možné v tejto otázke jednoznačne ustáliť že žalovanej uvedená povinnosť bez ďalšieho nevyplýva z hmotného práva. Súd v danej súvislosti ešte dopĺňa (i vo vzťahu k alternatívnemu konečnému petitu), že právnym dôvodom nadobudnutia vlastníctva (titulus) tu nemôže byť ani samotná mandátna zmluva, ktorá bez pochyb nemôže byť považovaná (popri tom, že je platnou záväzkovo-právnou zmluvou v zmysle odseku 8 odôvodnenia tohto rozsudku) aj za určitý, perfektný (t.j. zavŕšený) a platný (t.j. obsahujúci všetky zákonom vyžadované náležitosti) právny úkon na účely scudzenia (prevodu) sporných nehnuteľností - pozemkov. Tu pritom súd dal za pravdu aj argumentu žalovanej, že na uvedený účel nie je ani dostatočne určitý článok III mandátnej zmluvy, ktorý nekorešponduje s aktuálnym evidenčným stavom pozemkov, a to najmä čo sa týka označenia pozemkov a ich aktuálnej evidencie na LV. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody potom taktiež nemožno za daných okolností a pri absencii povinnosti žalovanej uskutočniť žalobcom uplatňované úkony (navyše v predložených

podobách), resp. i ďalšie úkony ktoré pri alternatívnom petite ani neboli určitým spôsobom špecifikované (vykonať všetky ďalšie právne kroky, ako ich vyžaduje zákon) uložiť žalovanej ani povinnosť podpísať a podať v spojitosti s týmito úkonmi (resp. v spojitosti len s mandátnou zmluvou) súvisiaci návrh na vklad do KN (taktiež s presným obsahom predloženým do konania žalobcom), pretože požiadavky žalobcu neobstoja ani v časti určenia takto vymedzenej povinnosti žalovanej. Nakoľko teda uvedené povinnosti žalovanej z popísaných dôvodov nevyplývajú z hmotného práva, taktiež nebolo možné v konaní nahradiť jej vôľu pri splnení týchto povinností súdnym rozhodnutím (predovšetkým podľa § 229 CSP). Súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov preto žalobu žalobcu v celom rozsahu (t.j. v rozsahu všetkých aktuálnych variantov žalobného návrhu žalobcu) zamietol (výrok I. rozsudku). Záverom súd poznamenáva, že všetky ostatné návrhy strán sporu na doplnenie dokazovania už súd nepripustil, pretože buď na ich vykonaní už strany sporu netrvali alebo ich vykonanie nepovažoval za potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností pre rozhodnutie vo veci (na účely vyššie uvedeného právneho posúdenia veci), a tým za účelné a hospodárne a mal za to, že v konečnom dôsledku by len spôsobili predĺžovanie konania a spôsobili by len oddialenie meritórneho rozhodnutia. Ďalšie argumenty strán sporu už súd nepovažoval za rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej, preto sa s nimi ani osobitne nevysporiadal. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, pričom dospel k záveru, že žalovaná má právo na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %, keďže žalovaná bola v tejto sporovej veci úspešná na 100% a neúspešná na 0%, t.j. čistý úspech žalovanej predstavuje 100% (u žalovanej nemožno vylúčiť vznik odôvodnených a účelne vynaložených /napr. hotových/ výdavkov, ktoré by jej vznikli v súvislosti s bránením práva vo veci, a ktoré si v konaní uplatnila - viď napr. č.l. 270 spisu). O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.).

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a jeho žalobe vyhovieť, alternatívne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd zamietnutie žaloby v základoch odôvodnil nedostatočnou právnou perfektnosťou, keď písomne okrem iného len neurčito uviedol, že „v zmluve absentuje nadväzujúca konkrétna a určitá úprava vzťahov medzi zmluvnými stranami vo vzťahu k vyplateniu vzniknutej odmeny prevodom vlastníctva“. Túto skutočnosť súd vyhodnotil na ťarchu „mandatára“, ktorý si podľa jeho názoru „v zmluve mohol a mal kvalifikovanejšim spôsobom zaistiť a právne ošetriť svoje postavenie pri predmetnej otázke“. Uviedol, že záväzok žalovanej ako budúceho prevodcu previesť svoje vlastnícke právo k pozemkom tvoriacim odmenu podľa zrozumiteľných pravidiel uvedených v „mandátnej“ zmluve na odvolateľa, čiže budúceho nadobúdateľa pozemkov tvoriacich odmenu, je pomerne presne a dosť jednoznačne v zmluve na základe možností, aké boli v roku 2008 stranám k dispozícii, formulovaný, v tomto prípade v čase podpisu zmluvy nebolo možné určiť ani len trochu približnú špecifikáciu nehnuteľností, ktoré majú byť predmetom zmluvne špecifikovanej povinnosti žalovanej previesť svoje vlastnícke právo na odvolateľa, teda v jeho prospech ako odmenu, pričom zároveň túto zmluvnú povinnosť žalovanej tvoriacu súčasť záväzkového práva, nie je možné ani omylom alebo inak zameniť s iným právnym úkonom, ktorý by mohol byť inak medzi žalovanou a odvolateľom dohodnutý. V roku 2008, teda v čase podpisu zmluvy, nebolo možné ani len približne určiť nie len objem pozemkov (celkovú výmeru odmeny, ku ktorej je zmluvne viazaná povinnosť žalovanej previesť svoje vlastnícke právo na odvolateľa), nebolo tiež možné uviesť aktuálne číslovanie s podlomením k týmto pozemkom, ani kultúru pozemkov, ktoré majú tvoriť záväzok žalovanej (zmluvnú povinnosť) previesť na nadobúdateľa, dokonca „ako bonus“ nebolo možné určiť ani katastrálne územie alebo územia, v rámci ktorých sa prevádzané pozemky v čase plnenia povinnosti žalovanej (§ 559 OZ) budú vôbec nachádzať. Rovnako poukázal na to, že samotný čas plnenia bol v zmluve o budúcej zmluve alebo pri obdobnom záväzku v roku 2008 skôr nedefinovateľný. S prvoinštančným súdom sa možno stotožniť v tom, že predsa len existujú určité údaje, ktoré pre účel konkrétnejšej podoby záväzku mohla zmluva uvádzať, napríklad že pozemky, ktoré bude žalovaná vkladovým konaním povinná previesť na list vlastníctva vedený na meno „mandatára“, teda odvolateľa, mohli mať špecifikovaný aspoň názov obce, ako aj okresu, kde sa budú presne nachádzať. Takáto námietka by síce bola voči súdu neodporovateľná, avšak nič nezmenila na veci, že napríklad tieto konkretizácie vo vzťahu ku zmluvnej povinnosti žalovanej, ku ktorej sa zaviazala, by boli zbytočné, pretože jednak vyplývajú z celkového znenia zmluvy, a navyše takýto nedostatok, prípade absencia podobným všeobecných údajov, napríklad kto bude v rámci vkladového konania v postavení prevodcu, a v opačnom garde kto bude nadobúdateľom, je tiež možné nezameniteľným spôsobom vyvodiť z celkového znenia zmluvy. Podľa odvolateľa, ak nie je možné pozemok charakterizovať a identifikovať v rámci aktuálneho operátu inak, aj parcely (so svojou presnou historickou charakteristikou) v minulosti vzniknuté napríklad na základe prídelového

konania, teda aj pozemky tvoriace súčasť predchádzajúceho prídelového operátu, možno aj naďalej definovať a identifikovať pre právne účely, keďže ešte len majú nastať napríklad plnením zmluvy, v ktorej sú identifikované. Žalovaná a odvolateľ využili v roku 2008 skutočne všetky možnosti za účelom čo najpresnejšej a s inými pozemkami nezameniteľnej identifikácie pozemkov, ktoré mali tvoriť predmet zmluvy ako takej. Tiež pripomenul, že žalovaná so svojím súrodencom trvali aj na zozname čísiel parciel (logicky tiež vychádzajúc z prídelového operátu), ktoré mali vytvoriť zmluvné poradie pozemkov, ako sa budú na základe priorit prídelovať do odmeny. Z uvedeného možno dosť jednoznačne vyvodiť, že ak sa pomerne zrozumiteľným a s iným právnym úkonom nezameniteľným záväzkom žalovaná zaviazala na odvolateľa previesť svoje vlastnícke právo k pozemkom tvoriacim odmenu pre odvolateľa podľa stanovených pravidiel, potom nielenže až 10.6.2019 bol nakoniec dátum, po ktorom v nasledujúci deň bolo možné domáhať sa odmeny podľa v zmluve zrozumiteľne uvedených pravidiel, ale až v tento deň bolo možné akokoľvek hlbšie „upresniť“ nadväzujúcu konkrétnu a určitú úpravu vzťahov medzi zmluvnými stranami vo vzťahu k vyplateniu vzniknutej odmeny prevodom vlastníctva“. Otázka, s ktorou sa súd nevyšporiadal, znie, akým iným konkrétnejším spôsobom bolo možné v zmluve na jednej strane konkretizovať pozemky tvoriace samotný a celkový predmet zmluvy, a na druhej strane deklarovať v roku 2008 predmet povinnosti žalovanej vo vzťahu ku prevodu jej vlastníckeho práva v prospech nadobúdateľa, ak v rámci zmluvy a ku zmluvným povinnostiam patrilo zakreslenie prídelových plánov a ich následné prevedenie na aktuálny mapový operát, čím sa novovzniknuté parcely až v roku 2009 dostali prvýkrát na listy vlastníctva, teda do aktuálneho právneho stavu registra „C“, poväčšine ešte nie vysporiadané v prospech aj žalovanej. Slovenský právny poriadok, ako aj zákon presadzuje existenciu všeobecného princípu zmluvnej voľnosti, rovnako ani neviaže účastníkov takúto zmluvu uzatvárať, pokiaľ v osobitnej zmluve je budúci záväzok v rámci možností z obdobia pri podpise tejto zmluvy dostatočne zrozumiteľne definovaný, popísaný a zo zmluvy, prípadne zákona sa dosť nespochybniteľne možno dozvedieť akým spôsobom a za akých okolností má ku splneniu záväzku následne aj reálne dôjsť. V zmysle ust. § 492 Občianskeho zákonníka ustanovenia o záväzkoch, ktoré vznikajú zo zmlúv, sa použijú primerane aj na záväzky vznikajúce aj na základe iných skutočností upravených v zákone. Práve na základe tohto ustanovenia možno podľa názoru odvolateľa ustáliť, že aj keď povinnosť žalovanej uzavrieť prevodnú zmluvu nie je v znení prejednávanej zmluvy doslovne vymenovaná, za účelom plnenia záväzku žalovanej, práve zákon č. 162/1995 Z.z. doslovne vymedzuje súbor všetkých právnych úkonov, ktoré je potrebné vykonať s dosiahnutím cieľa prevodu vlastníckych práv žalovanej napriek tomu, že zo zmluvného záväzku úplne doslovne nevyplývajú, ale napriek tomu neodlúčiteľne vyplývajú z povahy tohto záväzku a z iných skutočností upravených v zákone. Keďže vlastnícke právo možno prevodom nadobudnúť v zásade len vkladom do katastra nehnuteľností (§ 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka), musí prevodca prejavovať vôľu, ktorou prevádza vlastnícke právo, na základe ktorého sa môže uskutočniť jeho vklad do katastra nehnuteľností. Ak tak prevodca neurobí, možno sa splnenia tejto povinnosti domáhať na súde žalobou o nahradenie prejavu vôle, ktorá je žalobou o plnenie podľa § 137 písm. a) CSP. Odvolateľ ďalej uviedol, že zmluvná voľnosť v kontraste s neplatnosťou právnych úkonov je v Ústave SR podchytená v čl. II ods. 3, pričom v súvislostiach v tomto konaní s prejednanou vecou možno tiež poukázať na ustanovenie § 34 Občianskeho zákonníka. Vôľa účastníkov zmluvy zohráva pri jej uzatváraní a jej následnej interpretácii zásadnú úlohu. Právny formalizmus všeobecných súdov a nimi vnášané prehnané nároky na formuláciu zmluvy nemožno z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať, lebo evidentne zasahujú do zmluvnej slobody osoby. Nie je teda ústavne konformná a je v rozpore s princípmi právneho štátu taká prax, kedy všeobecné súdy uprednostňujú výklad vedúci k neplatnosti zmluvy (I. ÚS 640/2014). Neplatnosť zmluvy podľa ustáleného a konštantného názoru Ústavného súdu má byť teda výnimkou, a nie zásadou. V tejto súvislosti tiež poukázal na znenie ustanovenia § 35 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Nesúhlasil tiež s priznaním nároku na náhradu trov konania žalovanej, keď podľa jeho názoru je daná existencia dôvodov mimoriadneho zreteľa, pre ktoré žalovanej nemal byť priznaný nárok na náhradu trov konania. Absolútnym a elementárnym základom predmetného sporu podľa názoru odvolateľa bola situácia, v ktorej žalovaná nadobudla viaceré pozemkové nehnuteľnosti s neprehliadateľnými výmerami väčšiny pozemkov do svojho (spolu)vlastníckeho práva, a to práve zásluhou žalobcu. V tejto súvislosti je možné konštatovať aj skutočnosť, že žalobca sa preukázateľne podieľal na všetkých peňažných nákladoch vynaložených na riešenie vlastníckeho práva žalovanej do určitej a nemalej miery už zapísaného na platných listoch vlastníctva, ale rovnako vynaložil množstvo vlastného súkromného času s cieľom uvedený cieľ dosiahnuť. Žalovaná odvolateľovi už čiastočné plnenie poskytla, čo žalobca potvrdil. Odvolateľ sa niekoľkokrát snažil so žalovanou úprimne a mimosúdne na predmete sporu dohodnúť, k čomu však vinou žalovanej nedošlo.

4. Žalovaná sa k podanému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou - stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 17C/2/2019 je nahradenie prejavu vôle žalovanej k právnemu úkonu podpísania a podania návrhu na vklad vlastníckeho práva zo strany žalovanej na žalobcu k tam špecifikovaným nehnuteľnostiam, ako aj nahradenie prejavu vôle žalovanej k právnemu úkonu uzavretia zmluvy o prevode vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam so žalobcom s presným textom zmluvy, alternatívne v uloženie povinnosti žalovanej podať v určenej lehote na príslušný katastrálny odbor návrh na vklad a v súvislosti s týmto podaním vykonať všetky ďalšie právne kroky, ako ich vyžaduje zákon v dôsledku právoplatného prevodu vlastníckeho práva k tam špecifikovaným nehnuteľnostiam tvoriacich odmenu do vlastníctva žalobcu podľa znenia platne uzavretej zmluvy.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

8. Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP], súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností [§ 365 ods. 1 písm. e) CSP], na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP] a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP].

9. Najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu zaujal stanovisko, že medzi práva civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

10. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania, je úlohou a doménou súdu (§ 185 ods. 1 CSP). Súd jednoznačne pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia, a ktorého vykonanie je prípustné, pretože takýmto spôsobom sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení jej dôkazného bremena a neodôvodnene sa vzdávať od želanej a možnej miery zistenia skutkového stavu.

11. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosť), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti, je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ust. § 195 až 210 CSP.

12. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný, ak súd prvej inštancie posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

13. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

14. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúcemu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, prednesov strán sporu vyplynuli, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno mu nič vyčítať.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

17. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004).

18. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

19. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

20. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia, a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

21. Podstatným v prejednávanej veci a súčasne medzi stranami sporným bolo, či obsahom zmluvy označenej ako mandátna zmluva uzatvorenej medzi stranami je i zmluva o budúcej zmluve.

22. V zmysle ustanovenia § 51 OZ popri celom rade typických, pomenovaných, zákonom bližšie upravených zmlúv, môžu účastníci s prihliadnutím na rešpektovanie zmluvnej voľnosti (§ 2 ods. 3 OZ) uzavrieť i takú zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená, zmluva však nesmie odporovať obsahu alebo účelu zákona, inak by bola taká zmluva absolútne neplatná (§ 39 OZ). Pri týchto v zákone osobitne neupravených zmluvách sa postupuje analogicky podľa zákonných ustanovení, ktoré upravujú občianskoprávne vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie (§ 491 ods. 2, § 853 OZ). Preto je dôležité, aby tieto nepomenované, bližšie neupravené zmluvy samy obsahovali podrobné modalitty zmluvných podmienok.

23. Uvedené platí aj na medzi stranami uzatvorenú zmluvu pomenovanú ako Mandátna zmluva o vysporiadaní novoobjaveného majetku, ktorá ako správne uviedol súd prvej inštancie má charakter príkaznej zmluvy podľa § 724 a nasl. OZ, pričom v zmluve si podľa názoru odvolacieho súdu strany upravili práva a povinnosti. Zo zmluvy vyplýva, čo je predmetom zmluvy, rovnako z nej vyplýva i dohoda o odmene. Identifikáciu nehnuteľností v zmluve možno považovať za dostatočnú, keď v čase uzatvorenia zmluvy nehnuteľnosti nebolo možné identifikovať iným spôsobom.

24. Možno dať za pravdu súdu prvej inštancie, že v ustanovení čl. III písm. f) zmluvy je určený spôsob zaplata odmeny formou nepeňažného plnenia so všeobecným záväzkom žalovanej takto plniť, avšak absentuje nadväzujúca konkrétna a určitá úprava vzťahov medzi zmluvnými stranami vo vzťahu k vyplateniu vzniknutej zmluvnej odmeny prevodom vlastníctva.

25. Nie je pravdou tvrdenie odvolateľa, že by súd uprednostnil posúdenie uzatvorenej zmluvy ako neplatnej, pred jej posúdením ako zmluvy platnej. Prvoinštančný súd uzatvorenú zmluvu posúdil ako platnú, pričom ako neurčité posúdil len ustanovenie čl. III písm. f).

26. Aby z uzatvorenej Mandátnej zmluvy o vysporiadaní novoobjaveného dedičstva vyplývala povinnosť žalovanej uzatvoriť so žalobcom ďalšiu zmluvu týkajúcu sa prevodu vlastníctva k nehnuteľnostiam, musela by byť obsahom uzatvorenej zmluvy i zmluva o budúcej zmluve.

27. Občiansky zákonník v ustanovení § 50a výslovne upravuje zmluvu o budúcej zmluve. Podľa § 50a ods. 1, účastníci sa môžu písomne zaviazat, že do dohodnutej doby uzavru zmluvu; musia sa však pritom dohodnúť o jej podstatných náležitostiach. Zmluva o budúcej zmluve musí obsahovať tieto náležitosti: a) zhodu vôle zmluvných strán vyjadrenú v písomnej forme o uzavretí zmluvy o budúcej zmluve, b) dobu, dokedy zmluvné strany budúcu zmluvu uzatvoria a c) podstatné náležitosti budúcej (hlavnej) zmluvy.

28. Podľa čl. III písm. f) mandátnej zmluvy, mandant sa zaväzuje previesť svoje vlastnícke právo k nadobudnutým pozemkom v predmetnom konaní o novoobjavenom dedičstve, ktoré sa stanú podľa tohto článku tejto zmluvy odmenou pre mandatára v prospech listu vlastníctva XXXX v k.ú. K., ktoré katastrálny úrad v Dunajskej Strede vedie na meno mandatára. Odmena mandanta sa považuje za vyplatenú dňom nadobudnutia právoplatnosti v rozhodnutí o prevode odmeny na list vlastníctva č. XXXX k.ú. K.. Mandant je podľa tejto zmluvy povinný podať návrh na vklad nehnuteľností tvoriacich odmenu pre mandatára najneskôr do 15-tich dní od právoplatného vloženia novoobjaveného majetku v tomto konaní v prospech mandanta.

29. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že predmetná mandátna zmluva zakladá výlučne záväzkový vzťah, na základe ktorého v prípade splnenia v zmluve uvedených podmienok vzniká žalobcovi nárok na odmenu špecifikovanú v zmluve. V ustanovení čl. III písm. f) zmluvy je určený spôsob zaplata odmeny formou nepeňažného plnenia so všeobecným záväzkom žalovanej takto plniť, avšak absentuje nadväzujúca konkrétna a určitá úprava vzťahov medzi zmluvnými stranami vo vzťahu k vyplateniu vzniknutej zmluvnej odmeny prevodom vlastníctva.

30. Základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Deklaruje a podporuje sa tak princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská

a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou. Nie je teda ústavne konformná a je v rozpore s princípmi právneho štátu, vyvierajúcimi z čl. 1 ústavy taká prax, kedy všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu, uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim (nález Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS/242/2007).

31. Podľa názoru odvolacieho súdu aj s prihliadnutím na vyššie uvedené nemožno dospieť k záveru, že medzi stranami došlo k uzatvoreniu zmluvy o budúcej zmluve v zmysle ustanovenia § 50a OZ, pretože z dojednaného ustanovenia čl. III písm. f) zmluvy vôbec nevyplýva, o akú zmluvu by malo ísť, keď do úvahy by prichádzala tak kúpna zmluva, ako aj darovacia zmluva, a z citovaného článku vyplýva len povinnosť previesť vlastnícke právo, čo nie je dostatočne určité.

32. Z uzatvorenej zmluvy vôbec nevyplýva doba, dokedy sa má zmluva (otázka aká) uzavrieť, pričom určenie doby je podstatnou náležitosťou zmluvy o budúcej zmluve. V citovanom článku je len uvedené, dokedy je žalovaná povinná podať návrh na vklad, z čoho však nemožno vyvodíť konkrétnu dobu uzatvorenia budúcej (hlavnej) zmluvy.

33. Odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/274/2004, v odôvodnení ktorého najvyšší súd uviedol, okrem iného, nasledovné: Medzi zásady súkromného práva, predstavujúce pravidlá aj pre legislatívne orgány, subjekty súkromného práva aj orgány aplikácie práva, patrí zásada individuálnej autonómie, resp. autonómie vôle (možnosť urobiť právny úkon, zvoliť si jeho obsah a formu), zásada, že je dovolené všetko, čo nie je výslovne zakázané, zásada, že zmluvy sa majú dodržiavať (pacta sunt servanda) a zásada, že sa možno odchyliť od právnej úpravy. Citované ustanovenie § 50a ods. 1 OZ dáva v rámci inštitútu zmluvy o budúcej zmluve jej účastníkom širokú zmluvnú voľnosť pri jej uzatváraní a pri určení jej obsahu. Účastníci sa ale musia dohodnúť o podstatných náležitostiach budúcej zmluvy; v prípade kúpnej zmluvy ide o jej predmet a kúpnu cenu. Ak sa účastníci dohodli na uzavretí takej predbežnej zmluvy a ak je táto zmluva platná, sú jej účastníci povinní na jej základe zásadne uzavrieť zmluvu hlavnú; zmyslom uzavretia zmluvy o budúcej zmluve je uzavretie hlavnej zmluvy, a nie jej neuzavretie. Ak k uzavretiu hlavnej zmluvy nedôjde, poskytne zmluvnej strane ochranu súd, a to aj proti vôli strany, ktorá sa z akéhokoľvek dôvodu bráni jej uzavretiu, tým, že vyhlásenie jeho vôle nahradí vlastným rozhodnutím. Súd, ak o to žalobca včas požiada, má podľa ustanovenia § 50a ods. 2 Občianskeho zákonníka nielen právo, ale aj povinnosť vôľu jednej zmluvnej strany svojím rozhodnutím nahradíť. Dohoda o budúcej kúpnej zmluve musí mať obsahové a formálne náležitosti, ktoré má mať uzavieraná kúpna zmluva; keď pôjde o predaj nehnuteľnosti, dohoda už musí po obsahovej a formálnej stránke celkom vyhovovať nielen príslušným ustanoveniam Občianskeho zákonníka, ale aj katastrálnym predpisom.

34. Zmluva o budúcej zmluve môže byť uzavretá samostatne, alebo ako súčasť inej zmluvy, účastníci zmluvy sa však musia dohodnúť na podstatných náležitostiach jednak zmluvy o budúcej zmluve a zmluva o budúcej zmluve musí obsahovať i podstatné náležitosti zmluvy, ktorá sa má uzavrieť. Odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, že medzi stranami nedošlo k uzavretiu zmluvy o budúcej zmluve z dôvodov uvedených vyššie, pričom ani pri prioritne výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, nemožno dospieť k záveru o jej platnom uzavretí, a to s prihliadnutím na chýbajúce podstatné náležitosti tak predbežnej, ako aj hlavnej zmluvy.

35. Správnym bol preto záver súdu prvej inštancie, že záväzok žalovanej na uskutočnenie kvalifikovaného prejavu vôle - právneho úkonu (napr. kúpna zmluva a pod.), ktorý by bol úkon perfektným a platným, a ktorý by mohol byť podľa hmotného práva právny dôvodom na nadobudnutie vlastníckeho práva z uzavretej mandátnej zmluvy nevyplýva, pričom ho nemožno vyvodíť ani z čl. III písm. f) zmluvy, kde je určený spôsob zaplatenia odmeny formou nepeňažného plnenia so všeobecným záväzkom žalovanej takto plniť, avšak absentuje nadväzujúca konkrétna a určitá úprava vzťahov medzi zmluvnými stranami vo vzťahu k vyplateniu vzniknutej zmluvnej odmeny prevodom vlastníctva. Správne súd prvej inštancie zamietol žalobu i v časti alternatívneho petitu s prihliadnutím na vyššie uvedené dôvody, ako aj odôvodnenie súdu prvej inštancie v tejto časti (bod 11 odôvodnenia).

36. Odvolateľ namietal i správnosť rozsudku v časti nároku na náhradu trov konania, keď bol toho názoru, že sú dané dôvody osobitného zreteľa, pre ktoré by žalovanej nemal byť priznaný nárok na náhradu trov konania. Tieto dôvody videl v tom, že žalovaná nadobudla viaceré pozemkové nehnuteľnosti s

neprehliadnuteľnými výmerami väčšiny pozemkov práve zásluhou žalobcu, ktorý sa preukázateľne podieľal na všetkých peňažných nákladoch a rovnako vynaložil množstvo vlastného súkromného času.

37. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane strán sporu. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobné a iné pomery všetkých strán, a tiež na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane, a aby neodporovalo dobrým mravom.

38. Ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľie), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

39. V sporovom konaní (ako je tomu nepochybne v danom prípade) sa povinnosť nahradiť trov konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Len výnimočne nemusí súd úspešnej strane priznať náhradu trov konania. Môže tak urobiť podľa ust. § 257 CSP, podľa ktorého, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad, a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 257 CSP preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán sporu a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany. Významnými z hľadiska aplikácie citovaného ustanovenia sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a podobne.

40. Podľa názoru odvolacieho súdu s prihliadnutím na vyššie uvedené v predmetnej veci nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by nemal byť v spore úspešnej žalovanej proti žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania. Takýmito dôvodmi nie sú ani dôvody, na ktoré poukazuje odvolateľ vo svojom odvolaní. Žalobca sa domáhal nároku, ktorý podľa jeho názoru vyplýval z uzavretej zmluvy, a žalovaná tento nárok od počiatku neuznávala. Žalovaná v dôsledku konania žalobcu nadobudla do vlastníctva nehnuteľnosti, pričom skutočnosť, že nedošlo k „vyplateniu“ odmeny, ide i na vrub žalobcu, ktorý sa podieľal na vypracovaní mandátnej zmluvy. Sám žalobca potvrdil, že časť odmeny mu žalovaná poskytla, teda aj na jeho strane je istý majetkový prospech.

41. Z vyššie uvedených dôvodov považoval odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti nároku na náhradu trov konania za správne.

42. Ďalšie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Na ďalšiu argumentáciu strán, už nespôsobilú

ovplyvniť posúdenie vecí a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, s ktorou sa už vyporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

43. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a rovnako potvrdil rozsudok i v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

44. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

45. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).